Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 26 lutego 2015 r.*

Odwołanie — Artykuł 340 akapit pierwszy TFUE — Odpowiedzialność umowna Unii — Artykuł 272 TFUE — Klauzula arbitrażowa — Szósty program ramowy dotyczący badań, rozwoju technologicznego i prezentacji — Umowy dotyczące projektów Ontogov, FIT i RACWeb — Koszty kwalifikowalne i kwoty wypłacone tytułem zaliczki przez Komisję — Powództwo o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa — Brak powstałego i aktualnego interesu prawnego

W sprawie C-564/13 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 31 października 2013 r.,

Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion, z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowana przez V. Christianosa oraz S. Paliou, dikigoroi,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez R. Lyala, B. Conte oraz D. Triantafyllou, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata S. Drakakakisa,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, C. Vajda (sprawozdawca), A. Rosas, E. Juhász i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 września 2014 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 6 listopada 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: grecki.

Wyrok

1 Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion w swoim odwołaniu występuje z żądaniem uchylenia postanowienia Sądu Unii Europejskiej w sprawie Planet/Komisja (T-489/12, EU:T:2013:496, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem"), mocą którego Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalną skargę tej spółki wniesioną na podstawie art. 272 TFUE i art. 340 akapit pierwszy TFUE, mającą na celu stwierdzenie, że Komisja Europejska naruszyła kilka umów zawartych z tym podmiotem poprzez odmowę uznania kosztów zatrudnionej przez wnoszącą odwołanie kadry kierowniczej wyższego szczebla, i tym samym stwierdzenie, że koszty te były kwalifikowalne oraz nie podlegały zwrotowi Komisji.

Okoliczności powstania sporu

2 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–22 zaskarżonego postanowienia:

„1 Skarżąca, PLANET AE Anonymi Etaireia Parohis Symvouleftikon Ypiresion, jest spółką prowadzącą działalność w zakresie doradztwa zarządzania przedsiębiorstwami i projektami. Współpracuje ona z międzynarodowymi i europejskimi partnerami, w tym z Komisją […], w sektorze doradztwa strategicznego, w dziedzinie informatyki i zarządzania projektami.

2 Niniejsza sprawa dotyczy praw i obowiązków Komisji wynikających z zawartych ze skarżącą umów dotyczących trzech projektów naukowych. Projekty te były oparte na decyzji nr 1513/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. dotyczącej szóstego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji, przyczyniającego się do utworzenia Europejskiej Przestrzeni Badawczej i innowacji (2002–2006) (Dz.U. L 232, s. 1).

3 Chodzi w szczególności o następujące umowy (zwane dalej łącznie »analizowanymi umowami«):

— zawartą między Wspólnotą Europejską, reprezentowaną przez Komisję, a skarżącą, działającą jako koordynator i członek konsorcjum, podpisaną w dniu 17 grudnia 2003 r. umowę dotyczącą projektu »Ontology enabled E-Gov Service Configuration« (Ontogov, nr 507237);

— zawartą między Wspólnotą Europejską, reprezentowaną przez Komisję, a Forschungszentrum Informatik an der Universität Karlsruhe, działającym jako koordynator konsorcjum, którego członkiem była skarżąca, podpisaną w dniu 21 grudnia 2005 r. umowę dotyczącą projektu »Fostering self adaptive e-government service improvement using semantic technologies« (FIT, nr 27090);

— zawartą między Wspólnotą Europejską, reprezentowaną przez Komisję, a skarżącą, działającą jako koordynator i członek konsorcjum, podpisaną w dniu 18 grudniu 2006 r. umowę dotyczącą projektu »Risk Assessment for Customs in Western Balkans« (RACWeb, nr 45101).

4 Artykuł II.24 ust. 1 lit a) analizowanych umów przewiduje, że udział finansowy Unii Europejskiej oparty jest na kosztach kwalifikowalnych przedstawionych przez wykonawców.

5 Zgodnie z art. II.8 analizowanych umów Komisja na koniec każdego okresu sprawozdawczego, przed dokonaniem zwrotu kosztów przedstawionych przez konsorcjum lub strony umów, przeprowadza ocenę i zatwierdza sprawozdania oraz dokumenty podlegające dostarczeniu. Zgodnie z ust. 4 tego artykułu zatwierdzenie sprawozdania przez Komisję nie oznacza zwolnienia z audytu lub z kontroli, które mogą zostać przeprowadzone na podstawie art. II.29.

6 Artykuł II.29 analizowanych umów ma następujące brzmienie:

»1. W każdym momencie w trakcie trwania umowy i do pięciu lat po zakończeniu projektu Komisja może przeprowadzać audyty bądź przy pomocy zewnętrznych recenzentów lub audytorów naukowych lub technologicznych, bądź przy pomocy służb Komisji, w tym Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych. Audyty te mogą dotyczyć aspektów naukowych, finansowych, technologicznych i innych (takich jak zasady rachunkowości i zarządzania), odnoszących się do właściwego wykonania projektu i umowy. Audyty te przeprowadzane są z zachowaniem poufności. Kwoty, które będą należne od Komisji ze względu na wyniki takich audytów, mogą stać się przedmiotem odzyskania zgodnie z art. II.31.

[…]

2. Wykonawcy udostępniają bezpośrednio Komisji wszelkie dane szczegółowe, których Komisja może wymagać w celu ustalenia, czy umowa jest prawidłowo zarządzana i wykonywana.

3. Przez okres pięciu lat począwszy od końca projektu wykonawcy zachowują oryginał lub, w wyjątkowych należycie uzasadnionych przypadkach, sporządzone z oryginału uwierzytelnione odpisy wszystkich dokumentów dotyczących projektu. Dokumenty te są udostępniane Komisji w przypadku zgłoszenia takiego żądania w trakcie wykonywania audytu w ramach umowy«.

7 Zgodnie z art. II.31 ust. 1 analizowanych umów »w wypadku bezpodstawnej wypłaty kwoty na rzecz wykonawcy lub w wypadku zwrotu uzasadnionego warunkami umowy wykonawca zobowiązuje się do zwrotu Komisji danej kwoty na warunkach i w dacie określonych w tej umowie«.

8 Wreszcie analizowane umowy, zgodnie z ich art. 12, podlegają prawu belgijskiemu. Artykuł 13 stanowi, że »Sąd […] lub Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, w zależności od przypadku, są właściwe w przedmiocie rozpoznawania sporów między Wspólnotą a wykonawcami w zakresie ważności lub wykładni niniejszej umowy«.

9 W okresie od 17 do 21 listopada 2008 r. oraz w dniu 4 grudnia 2008 r. spółka audytu zewnętrznego przeprowadziła na zlecenie wydziału audytu zewnętrznego Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Społeczeństwa Informacyjnego i Mediów Komisji (zwanego dalej »DG INFSO«) audyt finansowy skarżącej w zakresie zadeklarowanych kosztów w odniesieniu do pewnych okresów w związku z projektami Ontogov, FIT i RACWeb.

10 E-mailem z dnia 8 kwietnia 2009 r. spółka audytu zewnętrznego przekazała skarżącej wstępne sprawozdanie z audytu kwestionujące w szczególności koszty pracownicze trzech [jej] pracowników wyższego szczebla zarządzającego (zwane dalej »spornymi kosztami«).

11 W dniu 29 maja 2009 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi odnośnie do rzeczonego wstępnego sprawozdania.

12 W dniu 10 lipca 2009 r. skarżąca przedstawiła zrewidowaną deklarację kosztów, akceptując pewne zalecenia spółki audytowej.

13 Pismem z dnia 11 listopada 2009 r. wydział audytu zewnętrznego DG INFSO przedstawił powody, dla których podtrzymuje on wnioski przedstawione we wstępnym sprawozdaniu, i przekazał skarżącej ostateczne sprawozdanie z audytu.

14 Pismem z dnia 23 grudnia 2009 r. skarżąca podważyła zgodność audytu ze stanem rzeczywistym i zaprosiła Komisję na spotkanie w celu dostarczenia szczegółowych informacji dotyczących kwestionowanych przez nią punktów.

15 W dniu 4 marca 2010 r. odbyło się spotkanie skarżącej z wydziałem audytu zewnętrznego DG INFSO. Postanowiono na nim, że skarżąca dostarczy Komisji dodatkowych informacji odnośnie do udziału jej kadry zarządzającej.

16 Pismem z dnia 19 kwietnia 2010 r. skarżąca przekazała Komisji dodatkową dokumentację, do dostarczenia której się zobowiązała.

17 Pismem z dnia 10 maja 2010 r. wydział audytu zewnętrznego DG INFSO poinformował skarżącą o zamiarze przeprowadzenia dodatkowej kontroli (follow-up audyt) w jej siedzibie i przekazał listę dokumentów, które należało udostępnić do wglądu w trakcie kontroli. Kontrola ta została przeprowadzona w dniach 20 i 22 lipca 2010 r.

18 W dniach 3 września i 9 grudnia 2010 r. skarżąca przedstawiła dodatkowe informacje, których zażądano od niej w trakcie tej kontroli.

19 Pismem z dnia 22 grudnia 2010 r. wydział audytu zewnętrznego DG INFSO poinformował skarżącą, że postanowił częściowo zmienić swoje wnioski zawarte w sprawozdaniu i zaakceptować określone wydatki, lecz utrzymać wnioski dotyczące spornych kosztów.

20 Pismem z dnia 11 lutego 2011 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi odnośnie do wniosków dotyczących sprawozdania z audytu.

21 Pismem z dnia 10 kwietnia 2012 r. wydział audytu zewnętrznego DG INFSO odpowiedział, że podtrzymuje prawie wszystkie swoje wnioski dotyczące spornych kosztów.

22 Pismem z dnia 21 maja 2012 r. skarżąca ponownie potwierdziła swoje stanowisko odnośnie do kwalifikowalności spornych kosztów".

Postępowanie przed Sądem i zaskarżone postanowienie

3 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 listopada 2012 r. wnosząca odwołanie wniosła, na podstawie art. 272 TFUE i art. 340 akapit pierwszy TFUE, skargę mającą na celu stwierdzenie, że Komisja, odrzuciwszy sporne koszty i stwierdziwszy, iż tym samym koszty te były kwalifikowalne oraz nie podlegały zwrotowi Komisji, naruszyła kilka umów zawartych z wnoszącą odwołanie.

4 W dniu 24 stycznia 2013 r. Komisja podniosła na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem zarzut niedopuszczalności. W dniu 11 marca 2013 r. wnosząca odwołanie złożyła swoje uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności Komisji.

5 Mocą zaskarżonego postanowienia Sąd uwzględnił zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję, orzekając, iż skarżąca w dniu wniesienia swojej skargi nie miała powstałego i aktualnego interesu prawnego.

Żądania stron przed Trybunałem

6 Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego postanowienia;

— przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego rozstrzygnięcia sprawy co do istoty oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

7 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania jako oczywiście nieuzasadnionego.

W przedmiocie odwołania

Argumentacja stron

8 W drodze jedynego zarzutu uchylenia wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 31–35, 37, 38, 42–45 i 50 zaskarżonego postanowienia, że w dniu wniesienia swojej skargi na podstawie art. 272 i art. 340 akapit pierwszy TFUE wnosząca odwołanie nie miała powstałego i aktualnego interesu prawnego.

9 Wnosząca odwołanie podnosi, że interes prawny wymagany w ramach powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa mający na celu stwierdzenie odpowiedzialności Unii na podstawie art. 272 TFUE i art. 340 akapit pierwszy TFUE, takiego jak powództwo wytoczone przed Sądem, ma inną treść niż interes prawny wymagany w ramach innych powództw istniejących w prawie Unii, takich jak skarga o stwierdzenie nieważności i skarga o odszkodowanie.

10 Zdaniem wnoszącej odwołanie wymagany interes prawny w ramach takiego powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa, mający na celu stwierdzenie odpowiedzialności umownej Unii, istnieje wówczas, gdy zostaje stwierdzone, że wykonawca lub jego zawodowy pełnomocnik w sposób poważny, systematycznie i wielokrotnie kwestionują roszczenie umowne, co wywołuje w sposób racjonalny niepewność odnośnie do istnienia, zakresu lub swobodnego wykonywania prawa zainteresowanego. Wymagany interes prawny w ramach powództwa o stwierdzenie odpowiedzialności umownej nie wymaga w związku z tym wydania przez Komisję ostatecznego niekorzystnego aktu lub wystąpienia szkody.

11 W niniejszej sprawie wnosząca odwołanie uważa, że jej interes prawny nie tylko nie ma charakteru hipotetycznego, lecz także iż faktycznie wystąpił i jest aktualny, ponieważ wielokrotne kwestionowanie ze strony Komisji wywołało niepewność odnośnie do istnienia jej prawa do zapisania wynagrodzeń wyższej kadry kierowniczej jako kosztów bezpośrednio kwalifikowalnych.

12 W świetle tych zasad wnosząca odwołanie uważa, że Sąd w pkt 34 zaskarżonego postanowienia w związku z jego pkt 45, 35, 37, 38 i 42 błędnie zastosował kryterium interesu prawnego wymaganego do wystąpienia ze skargą o stwierdzenie nieważności, czyli istnienia aktu ostatecznego. Skarżąca uważa również, że Sąd błędnie zastosował w pkt 42–44 zaskarżonego postanowienia kryterium interesu prawnego wymaganego do wystąpienia z powództwem o odszkodowanie, czyli istnienie szkody pewnej.

13 Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie orzekł w pkt 50 zaskarżonego postanowienia, iż jej interes prawny mógł powstać i pozostawać aktualny dopiero w następstwie wydania przez Komisję nakazu zwrotu lub wszelkiego innego aktu. Wymóg ten powodowałby długotrwałą niepewność prawną po stronie osób prywatnych, ponieważ związany byłby dla tych podmiotów z oczekiwaniem wydania nakazu, pomimo kwestionowania już przez Komisję ich roszczenia umownego w sposób poważny, wielokrotnie i systematycznie.

14 Komisja uważa, że Sąd w żaden sposób nie naruszył prawa, orzekając, iż skarżąca nie miała powstałego i aktualnego interesu prawnego w dniu wniesienia swojej skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom umownym na podstawie art. 272 TFUE i art. 340 akapit pierwszy TFUE.

15 Po pierwsze, Komisja podnosi, że Sąd nie oparł zaskarżonego postanowienia na przesłankach dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności. Sąd w szczególności nie oparł swojej oceny na braku istnienia aktu o niekorzystnych skutkach w rozumieniu art. 263 TFUE.

16 Po drugie, Komisja twierdzi, że nie kwestionowała roszczeń umownych wnoszącej odwołanie, ponieważ nie wydała noty debetowej w celu zażądania zwrotu spornych kosztów. Komisja przypomina w tym względzie, że art. II.29 ust. 1 analizowanych umów z wnoszącą odwołanie stanowi, iż „kwoty należne Komisji w następstwie wyników tych audytów mogą podlegać odzyskaniu". Na podstawie tego postanowienia sporządzenie niekorzystnego sprawozdania końcowego nie pociąga za sobą automatycznie zwrotu spornych kosztów, ponieważ właściwe służby Komisji zachowują swobodę uznania odnośnie do żądania ich zwrotu. A fortiori, w niniejszej sprawie sporządzenie niekorzystnego sprawozdania przez jedną z wewnętrznych służb, podczas gdy nie zamknięto nawet postępowania w sprawie audytu, nie może zostać uznane za podważenie roszczeń wnoszącej odwołanie wynikających z umowy. Komisja uważa wreszcie, że nie istnieje jeszcze żaden spór między stronami umowy, ponieważ żadna z nich nie podjęła konkretnych środków w celu nakazania wykonania klauzuli umowy, odnośnie do której brak jest zgody stron.

17 Po trzecie, Komisja uważa, że fakt, iż nie wydała ona jeszcze noty debetowej, nie wywołuje żadnej negatywnej konsekwencji dla wnoszącej odwołanie. Sytuacja ta nie pociąga za sobą jakiejkolwiek niepewności prawnej, ponieważ z jednej strony przysługująca Komisji możliwość żądania zwrotu podlega przedawnieniu zgodnie z przepisami prawa krajowego w dziedzinie umów, a z drugiej strony ewentualny nakaz zwrotu podlegałby kontroli sądowej w pełnym zakresie.

Ocena Trybunału

18 Na wstępie należy podnieść, że wnosząca odwołanie w drodze swojej skargi złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 8 listopada 2012 r. wystąpiła z powództwem o ustalenie istnienia prawa lub stosunku prawnego w szczególności na podstawie art. 272 TFUE. Jak bowiem stwierdziła rzecznik generalna w pkt 16 swojej opinii, powództwo, z jakim wystąpiła do Sądu wnosząca odwołanie, było skierowane nie na świadczenie ze strony Komisji, lecz raczej na wydanie przez sąd Unii oświadczenia uprawniającego ją do zatrzymania kwot, których płatności dokonała już Komisja na podstawie analizowanych umów.

19 Zważywszy na charakter deklaratoryjny powództwa wytoczonego przed Sądem przez wnoszącą odwołanie, konieczne jest sprawdzenie, czy sąd Unii jest właściwy do rozpoznawania tego typu skarg, i to niezależnie od okoliczności, że Komisja ani w toku postępowania przed Sądem, ani w toku niniejszego postępowania nie podnosiła zarzutu niewłaściwości Sądu.

20 Odnośnie bowiem do kwestii dotyczącej właściwości sądu Unii, powinna ona zostać podniesiona z urzędu przez sąd, nawet gdy żadna ze stron nie wystąpiła z żądaniem zbadania tego (zob. podobnie wyroki: Niemcy/Wysoka Władza, 19/58, EU:C:1960:19, s. 488; a także Ferriera Valsabbia i in./Komisja, 154/78, 205/78, 206/78, od 226/78 do 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 i 85/79, EU:C:1980:81, pkt 7). Ponadto strony zostały wezwane do przedstawienia swoich uwag w przedmiocie tej podniesionej przez Trybunał z urzędu kwestii.

21 W tym względzie Trybunał miał już okazję orzec, że o ile w ramach klauzuli arbitrażowej zawartej na podstawie art. 272 TFUE można zwrócić się do Trybunału o rozstrzygnięcie sporu, stosując normy prawa krajowego regulujące umowę, o tyle jego właściwość w przedmiocie rozpoznania sporu dotyczącego tej umowy ocenia się na podstawie wyłącznie przepisów tego artykułu i postanowień klauzuli arbitrażowej, bez możliwości przeciwstawienia mu przepisów prawa krajowego rzekomo przeciwnych jego właściwości (wyroki: Komisja/Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, pkt 10; Komisja/Feilhauer, C-209/90, EU:C:1992:172, pkt 13).

22 Zgodnie z art. 272 TFUE w związku z art. 256 TFUE Sąd jest właściwy do orzekania w pierwszej instancji na mocy klauzuli arbitrażowej przewidzianej w umowie prawa publicznego lub prawa prywatnego zawartej przez Unię lub na jej rachunek.

23 Z powyższego wynika, że art. 272 TFUE stanowi przepis szczególny pozwalający wystąpić do sądu Unii na podstawie klauzuli arbitrażowej uzgodnionej przez strony w odniesieniu do umów prawa publicznego lub prywatnego, i to bez ograniczenia w związku z charakterem powództwa wniesionego do sądu Unii.

24 Niemniej jednak należy sprawdzić, czy w niniejszej sprawie klauzula arbitrażowa zawarta w analizowanych umowach przyznaje właściwość Sądu w zakresie orzekania w przedmiocie powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa, z jakim wystąpiła wnosząca odwołanie.

25 Zgodnie z klauzulą arbitrażową zawartą w art. 13 analizowanych umów Sąd albo Trybunał – w zależności od danego przypadku – są właściwe w rozstrzyganiu sporów między Unią i wykonawcami w przedmiocie ważności, stosowania lub wykładni tych umów. Wynika z tego, że ta klauzula arbitrażowa także nie ogranicza właściwości Sądu lub Trybunału w związku z charakterem powództwa.

26 Analizowana klauzula z punktu widzenia jej brzmienia może zatem uzasadniać właściwość Sądu lub Trybunału do rozpoznawania powództwa o ustalenie istnienia prawa lub stosunku prawnego, takiego jak w niniejszej sprawie, w zakresie sporu między Unią a wnoszącą odwołanie dotyczącego ważności, stosowania lub wykładni tych umów.

27 W tym względzie nie ulega najmniejszej wątpliwości, że powództwo wytoczone przed Sądem przez wnoszącą odwołanie dotyczyło wykładni analizowanych umów, a ściślej rzecz ujmując – kwalifikowalności spornych kosztów z punktu widzenia tych umów.

28 Tymczasem w pkt 33 zaskarżonego postanowienia Sąd orzekł, że skarżąca nie wykazała, iż skarga – w dniu, w którym została wniesiona – oparta była na powstałym i aktualnym interesie prawnym wymagającym ochrony prawnej.

29 Wnosząca odwołanie uważa, że postępując w ten sposób, Sąd dopuścił się naruszenia prawa, ponieważ w ramach powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa dla powstania takiego interesu wystarczające byłoby kwestionowanie roszczenia umownego w sposób poważny, systematycznie i wielokrotnie przez jedną ze stron umowy, co stworzyłoby w ten sposób niepewność po stronie jednej ze stron umowy odnośnie do istnienia lub zakresu tego roszczenia. Przesłanka ta zostałaby w niniejszej sprawie spełniona, w wypadku gdyby Komisja kwestionowała w sposób poważny, systematycznie i wielokrotnie roszczenie wnoszącej odwołanie o zwrot spornych kosztów.

30 Komisja twierdzi, że z powodów opisanych w pkt 16 niniejszego wyroku nie kwestionowała ona roszczeń wnoszącej odwołanie wynikających z umowy. Zasadniczo Komisja podnosi, że w dniu wystąpienia wnoszącej odwołanie z powództwem do Sądu nie wymagała ona jeszcze zwrotu spornych kosztów poprzez wystawienie noty debetowej oraz że kwalifikowalność tych kosztów była przedmiotem niezamkniętego jeszcze postępowania w sprawie audytu, z którego sprawozdanie końcowe i tak w każdym razie nie miało charakteru wiążącego dla służb Komisji odpowiedzialnych za ściąganie należności zgodnie z art. II.29 ust. 1 analizowanych umów.

31 W tym względzie należy przypomnieć, że z uwagi na przedmiot skargi skarżący musi mieć interes prawny na etapie jej wniesienia, i to pod rygorem odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (zob. analogicznie i odnośnie do skargi o stwierdzenie nieważności wyroki: Wunenburger/Komisja, C-362/05 P, EU:C:2007:322, pkt 42; a także Cañas/Komisja, C-269/12 P, EU:C:2013:415, pkt 15).

32 Tymczasem, zgodnie z ustaleniami Sądu zawartymi w pkt 34 zaskarżonego postanowienia, w dniu wniesienia skargi właściwe służby Komisji nie wydały jakiegokolwiek żądania zwrotu w związku z zaliczkami wypłaconymi w ramach analizowanych umów. Ponadto Sąd uściślił w pkt 35 zaskarżonego postanowienia, że kwalifikowalność spornych kosztów była przedmiotem postępowania w sprawie

audytu stanowiącego jedynie postępowanie o charakterze wstępnym i przygotowawczym, odmienne od postępowania, które ewentualnie mogłoby doprowadzić do odzyskania wypłaconych kwot, ponieważ było ono prowadzone przez służby operacyjne Komisji.

33 Ponadto z pkt 36–39 zaskarżonego postanowienia wynika, że owo postępowanie w sprawie audytu nie zostało jeszcze zamknięte w dniu wniesienia skargi wnoszącej odwołanie i że służba Komisji odpowiedzialna za ten audyt nadal pozostawała z wnoszącą odwołanie w kontakcie – nawet po tym dniu – w kwestii ewentualnej zmiany wstępnych wniosków wspomnianego audytu.

34 W świetle okoliczności przypomnianych w pkt 32 i 33 niniejszego wyroku wnosząca odwołanie nie może skutecznie podnosić, że w dniu wniesienia skargi do Sądu miała ona powstały i aktualny interes prawny wymagający ochrony prawnej.

35 Ponieważ kwalifikowalność spornych kosztów była bowiem wciąż przedmiotem postępowania w sprawie audytu, z którego sprawozdanie końcowe nie miało w każdym razie wiążącego charakteru dla służb Komisji właściwych w przedmiocie ściągania należności, należy stwierdzić, że Komisja nie ustaliła wówczas jeszcze w sposób ostateczny kosztów, jakie uznała za niekwalifikowalne w świetle właściwych postanowień analizowanych umów. Tymczasem niepewna była kwestia, czy i w jakim zakresie rzeczone koszty mogłyby być przedmiotem skierowanego przez Komisję żądania zwrotu. Z tego względu wnosząca odwołanie nie miała w dniu złożenia swojej skargi powstałego i aktualnego interesu prawnego.

36 Z powyższego wynika, że Sąd nie dopuścił się naruszenia prawa, orzekając, iż wnosząca odwołanie nie miała istniejącego i aktualnego interesu prawnego wymagającego ochrony prawnej w dniu wytoczenia przez nią powództwa.

37 Wobec powyższego zarzut podniesiony przez wnoszącą odwołanie na poparcie odwołania nie może zostać uwzględniony, a zatem odwołanie to należy w całości oddalić.

W przedmiocie kosztów

38 Na podstawie art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

39 Ponieważ Komisja nie wystąpiła z żądaniem obciążenia wnoszącej odwołanie kosztami, Komisja i wnosząca odwołanie pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

Podpisy